

LBBRIS

We know
books

Holly Pierlot

**REGULA DE VIAȚĂ
a unei MAME**

Cum să păstrezi ordinea în casă și
pacea în suflete

Traducerea din limba engleză de
Cristina Sechelea

Galaxia Gutenberg
2021

Volum dedicat Preasfintei și
Pururea Fecioară de Dumnezeu Născătoare

Recunoștință din inimă soțului meu, Philip, pentru o relație foarte specială, pentru înțelepciunea și nesfârșita sa răbdare față de mine, ca și pentru această carte și pentru toată viața mea. Mulțumesc din inimă copiilor mei, Anna, Nicholas, Jessica, Luke și Virginia pentru iubirea lor deosebită și ajutorul dat în „sfințirea” mamei lor. Editorului meu, Todd Agliandro, pentru credința sa în mine, și disponibilitatea de a mă ajuta, cu bunătate, perspicacitate și expertiză editorială, indiferent cât de des l-am necăjit. Mulțumiri pr. Joe Kane pentru încurajarea sa blândă și pr. Blair Bernard pentru insistența sa încăpățânată prin care m-a încurajat să scriu această carte în numeroasele ocazii în care nu am vrut. Pentru propria mea mamă, Marg, care a avut mai multă influență asupra mea decât ne-am dat seama vreodată oricare dintre noi; și tuturor mamelor și prietenilor care au fost alături și au vorbit cu mine despre Călătoria-aventură a unei mamei.

Cuprins

Introducere	9
1. Ajunsesem la limită	13
2. Regula de viață	23
3. Prima prioritate: rugăciunea	43
4. A doua prioritate: propria persoană	65
5. A treia prioritate: soțul	89
6. A patra prioritate: maternitatea	117
7. A cincea prioritate: susținerea familiei	147
8. O sintetiză a regulii	169
9. Perseverența	193
10. Baza și esența regulii unei mame	203
Addenda: Esența regulii unei mame	217
Bibliografie	223

Capitolul 1**Ajunsesem la limită**

Era o zi de sâmbătă, 1 ianuarie 2000. În timp ce restul lumii sărbătorea începutul unui nou mileniu, eu băteam cu pumnul în masa din bucătărie, dându-i soțului meu, Philip, un ultimatum.

„Ne vom trimite copiii la școală... chiar de luni!” Eram hotărâtă. Nu mai rezistam, iar el nu avea să-mi stea în cale.

Erau patru ani de când îmi educam copiii acasă, dar în ultimul timp, având și un nou-născut, situația se îngreunase, mă simțeam din ce în ce mai copleșită de propriile responsabilități, nu aveam nici timpul, nici energia de a face față tuturor nevoilor.

Fetița mea, Anna, era în clasa a IV-a, la vârsta la care lumea întreagă i se deschidea înaintea ei. Doream să particip la călătoria ei, să trăiesc alături de ea curiozitatea și bucuria deschiderii orizonturilor cunoașterii. Mai aveam un băiețel de șase ani, Nicholas, care învăța să citească, doream să mă cuibăresc cu el într-un fotoliu confortabil ca să citim și să vorbim. Jessica, fetița mea de patru ani, avea nevoie să o învăț cu răbdare să-și lege șireturile, iar Luke, băiețelul meu energic de doi ani, avea nevoie de mama lui să se tăvălească pe podea, să îl gâdile și să se ia la trântă înainte de a-l săruta și îmbrățișa. Voiam să mă ghemuiesc în liniște

cu Virginia, bebelușul meu de patru luni, care zâmbea și gângurea mereu în prezența mea.

Inima mea jinduia să petreacă timpul cu fiecare în parte, dar nu reușeam nicicum. Casa mea părea întotdeauna în debandadă, ceea ce aveam de făcut se acumula fără să se termine. Dacă făceam o curățenie mai mare, deja înainte de ora cinei debandada era la loc. Simțeam că aveam trei slujbe cu normă întreagă – maternitatea, treaba în casă și școala acasă – trei norme întregi, fiecare imposibil de îndeplinit pentru mine.

Mai mult, banii nu ne ajungeau niciodată, familia noastră de șapte persoane încerca să trăiască din modestul venit de profesor al soțului. Eram obișnuită să aștept cinci șase luni pentru a face cele mai firești cumpărături. Microbuzul nostru era stricat, căutam de mult un altul și mă gândeam la încă o lungă iarnă canadiană, fără vizite la prieteni sau vreun răgaz cu copiii.

Mă simțeam extrem de singură. Philip era plecat toată ziua la serviciu, iar eu îi simțeam lipsa. Zi după zi, mă uitam la ceas socotind orele până la întoarcerea lui, luptându-mă cu resentimentele nerezonabile pe care le aveam oricât de puțin întârzia. În timpul zilei, majoritatea oamenilor de la noi de pe stradă erau la serviciu, școală, în oraș sau împrejur, nici un vecin la care să pot merge, mai ales cu cinci copii. Corespondență nu primeam, prin urmare nici măcar poștașul cu care să pot schimba o vorbă nu venea! Una peste cealaltă, pe atunci nu aveam nici bonă. Perspectiva era într-adevăr sumbră.

Parcă mă văd mergând prin bucătărie, în fiecare zi, spunând lucruri de genul: „Dacă aș putea chema pe cineva să mă ajute la curățenie, să stea cu copiii până fac ordine sus, dacă aș putea cumpăra mai multe semi-preparate,

să-mi scurtez timpul în bucătărie, dacă m-aș întoarce la serviciu...” Gânduri care mă frământau încontinuu. Mă simțeam ca într-un labirint cu ziduri înalte, alergând dintr-o parte în alta pentru a căuta soluții măcar pentru una dintre probleme. Oriunde mă întorceam, era un alt zid. Nu vedeam nicio ieșire, nici din labirint, nici dincolo de zid.

Pentru această situație imposibilă dădeam vina pe programul de școală al copiilor, care se desfășura la domiciliu. Singura soluție reală pe care o vedeam era să-i trimitem la școală. La o școală laică, căci în Prince Edward Island, unde trăim, nu există școli catolice, contrar convingerii pe care o aveam despre importanța educației creștine. Deși nu aveam obiceiul să renunț la convingerile mele, ajunsesem la limită.

Iată motivul pentru care, în acea sâmbătă, la început de mileniu, dădeam cu pumnul în masă, dându-i soțului meu un ultimatum. Nimic nu avea să-mi stea în cale, spuneam, nici Philip, nici chiar Dumnezeu! Philip era calm, într-o stare de șoc controlat, cred, și-mi spuse mai blând ca niciodată: „Putem trimite copiii la școală, dacă vrei, dar cred că trebuie să-ți acorzi puțin timp să reconsideri dacă acesta este cel mai bun lucru pentru familia noastră.”

„Nu și nu. Nu vreau să reconsider! M-am săturat!”, îi strig eu.

Îi datorez lui Philip și Spiritului Sfânt faptul că m-au convins să-mi amân decizia o săptămână. Philip mi-a sugerat să-mi petrec săptămâna rugându-mă, pentru a vedea ce avea să-mi spună Domnul. Am acceptat fără tragere de inimă, convinsă fiind că nu putea fi nici o schimbare, mă rugam de-un veac doar și nimic nu se întrevedea.

Așa că am început să mă rog sau, mai bine zis, am început să fiu puțin mai deschisă la ce anume voia Domnul să-mi arate, iar marți, Isus îmi vorbea într-un pasaj din Scriptură sa, cum se spune, a fost ca și cum m-ar fi lovit cu ceva în moalele capului.²

Mt. 14, 14-21: ¹⁴ Coborând, [Isus] a văzut o mare mulțime, i s-a făcut milă de ei și le-a vindecat bolnavii. ¹⁵ La lăsatul serii, s-au apropiat de el discipolii, spunând: „Locul este pustiu și ora e deja târzie. Dă drumul mulțimilor ca, mergând prin sate, să-și cumpere de mâncare!” ¹⁶ Dar Isus le-a zis: „Nu-i nevoie să plece. Dați-le voi să mănânce!” ¹⁷ Ei însă i-au spus: „Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești.” ¹⁸ Atunci le-a zis: „Aduceți-mi-le aici!” ¹⁹ Poruncind mulțimilor să se așeze pe iarbă, a luat cele cinci pâini și cei doi pești, și-a ridicat privirea spre cer, a mulțumit, a frânt pâinile și le-a dat discipolilor, iar discipolii, mulțimilor. ²⁰ Au mâncat toți și s-au săturat, iar din ceea ce a prisosit din bucăți, au strâns douăsprezece coșuri pline. ²¹ Iar cei care au mâncat erau cam cinci mii de bărbați, în afară de femei și copii.

Iată-i deci pe discipoli privind mulțimea, văzând nevoile oamenilor pe care știau bine că nu le puteau satisface. În acel punct mă aflam și eu, vedeam multele sarcini și nevoi ce trebuiau îndeplinite acasă pentru copii, pentru soțul meu, școala la domiciliu, ca să nu mai pomenesc de mine, iar singura soluție pe care o vedeam era să-i trimit pe copii de acasă.

Când discipolii i-au împărtășit lui Isus îngrijorările lor, El le-a spus să hrănească ei mulțimea. Realizând imposibilitatea sarcinii care îi aștepta, discipolii au fost cu

² Expresie idiomatică: to smack one right across the head with a crude fish cu sensul de: ca și cum ar fi fost lovit cu ceva în moalele capului (nota lectorului).

totul surprinși. La fel realizasem și eu imposibilitatea a ceea ce aveam de făcut și totuși Isus îmi cerea să fac acest lucru.

Mi-am dat seama: nu pâinile și cei câțiva pești au hrănit mulțimea, ci oferta lor împreună cu binecuvântarea lui Isus. Isus îmi cerea cele cinci pâini și cei doi pești, oferta mea fără însemnătate, iar nevoile familiei aveau să își afle răspunsul.

Pe moment am prins aripi, fiind încă o dată convinsă că abilitățile mele împreună cu harul vor rezolva provocările nunci case cu cinci copii și școlirea la domiciliu.

În acea zi s-a petrecut o adevărată schimbare în inima mea, mi-am schimbat radical atitudinea. Mă gândeam că de atunci totul va fi bine. Dar nu a fost.

Au trecut câteva luni, situația nu se schimbase, mă simțeam la fel de copleșită de responsabilități. Simțeam că nu mă puteam dedica complet școlii la domiciliu așa cum doream. În casă era același haos, nu aveam în continuare bani, iar lucrurile erau la fel de încurcate ca înainte. Eram perplexă: „Isuse, mi-ai spus că îmi vei binecuvânta eforturile!” Mă luptam cu deziluziile, mă simțeam mințită de Domnul. Știam că nu se poate, dar eram oarbă. Eram din nou descurajată. „Isuse, de ce nu mă ajuți?”

Confruntarea cu ordinea

Era luna mai, lună în care avea loc conferința anuală dedicată școlirii la domiciliu, lângă orașul nostru, iar eu eram invitată să vorbesc pe tema „Bebeluși, copii mici și școala la domiciliu”. Aveam un discurs pregătit cu grijă, pe care bineînțeles că am uitat să-l iau cu mine. În timp ce audiam sesiunea de dimineață, inima mi se îngreua și mă gândeam: „Cine sunt eu să mă ridic și să țin lecții despre școala la domiciliu, eu care eșuasem lamentabil? Ce mai

puteam spune?” Am considerat inutil tot ce-mi aminteam din discursul bine pregătit, toate sfaturile logice și sugestiile practice.

Așadar, când mi-a venit rândul să vorbesc, stând înaintea celor prezenți, am spus: „Aveți în fața voastră un caz eșuat.” Apoi, le-am pomenit toate dificultățile prin care treceam, toate dubiile și deziluziile. Când treceam cu privirea peste mulțimea chipurilor, vedeam privirile încruntate de nedumerire ale acelor femei care nu se aflau în situația prin care treceam. Pe fețele altora se citea încuviințare, dădeau din cap aprobator, profund mișcate, semn că-mi împărtășeau experiența, am văzut chiar lacrimi în colțul ochilor. Erau femei care-mi înțelegeau zbuciumul și suferința, le-am văzut alinate și consolete de simpla luare la cunoștință a faptului că nu erau singure, că cineva înțelegea prin ce treceau la rândul lor.

Am încheiat cu cuvintele: „Domnul a promis că-mi va binecuvânta eforturile și cred că stau în fața voastră așteptând ca El s-o facă.” după care m-am întors la locul meu. A venit rândul următorului vorbitor. Alice s-a ridicat debordând de energie și emoție, energie pe care n-o mai simțisem de ani buni și eram sigură că nici nu aveam să o mai simt. Am devenit imediat neîncrezătoare.

Și-a început prezentarea vorbind despre bucuria managementului casei bazat pe un program ce se numea *Managerii propriului cămin* (MOTH). Părea că toate-i mergeau strună, îi lipsea doar timpul să șteargă praful de pe pian! Membrii audienței stăteau cu gurile căscate de uimire, nevenindu-le să creadă. Mi-am petrecut jumătate din timpul discursului ei încercând s-o discreditez în gând. „Poate nu are așa mulți copii.” Ei, bine, nu, avea patru. „Copiii ei sunt mai mari decât ai mei”, am contracarat.

Aveau cam aceeași vârstă ca ai mei. „Trebuie că programul e nou, iar ea e doar la început”, îmi argumentam. Îi reușea cu succes de mai mult de trei luni. Fiecare încercare de-a mea de a o discredita în minte eșuase, așa că am rămas să o ascult fără prea mare tragere de inimă.

A vorbit apoi despre planificare. Ca să vezi! Eu încercasem planificare după planificare, dar eșuasem de fiecare dată. Ca să nu spun că nu eram tipul de persoană care să uzeze de planificări, nu voiam să-mi petrec fiecare zi în același fel, aș fi înnebunit. Planificarea avea o particularitate la care nu mă gândisem înainte. Acasă, noi făceam toți același lucru în același timp, toți făceam curățenie, luam o pauză sau citeam o poveste... Dar planificarea MOTH avea un program diferit pentru fiecare persoană din familie, *fiecare* se ocupa, deci, cu altceva în același interval orar, iar programul fiecăruia era în armonie cu ale celorlalți.

Eram în fața unei noi idei, unică și creativă, deși tot nu eram interesată, căci gradul meu de descurajare îmi spunea că nu va funcționa niciodată. Iar pentru a încerca ceva nou, nu mai aveam oricum nici un strop de energie.

În ziua următoare, duminică după amiaza, stăteam în sufragerie în fotoliul meu, frustrată în continuare. Copiii săreau care mai de care pe mine încercând să-mi atragă atenția: „Mama, joci cărți cu mine?”, „Vreau și eu să se joace cu mine!”, „Mama, ai spus că-mi citești povestea!”, „Mama, nu putem să mergem la cineva în vizită mai bine?” Pe lângă acestea, toată casa era împodobită în stilul pe care eu îl numeam „haos colonial timpuriu”: șosete, pături, papuci, jucării, cărți, hârtii, perne, păr de pisică înfrumusețau podeaua sufrageriei, vasele de la cina de cu o seară înainte stăteau grămadă lângă cele de la micul dejun